

Lyndon LaRouche: De lederskabs-kvaliteter, der kan forhindre en umiddelbart forestående atomkrig

Følgende er et udskrift af Lyndon LaRouches dialog med 'Manhattan-projektet' lørdag, den 15. august, 2015. https://www.youtube.com/watch?v=U6Oh-0Yn_Rw&feature=youtu.be

Dennis Speed: Mit navn er Dennis Speed, og på vegne af LaRouche Politiske Aktionskomite vil jeg gerne byde alle velkommen her i dag til vores fortsatte Manhattan-dialog med Lyndon LaRouche.

Den 15. august 1971 blev Lyndon Larouche berømt og berygtet i USA for sit ekstraordinære, åbenbare forecast af Bretton Woods-systemets kollaps. I dag er Lyndon LaRouche ligeledes yderst kontroversiel pga. den kendsgerning, at han fremlægger den pointe, at USA's præsident Barack Obama omgående må fjernes fra embedet for at forhindre faren for et umiddelbart udbrud af atomkrig.

Så i en periode af over 44 år, lige præcis, har denne mand stået i frontlinen for at klargøre for verden, at 'sandhed taler til magten'¹, og at sandheden kan vinde. På vegne af alle, der er samlet her, byder jeg Lyn velkommen til vores dialog i dag, og vi begynder med spørgsmål med det samme. Mikrofonen er åben, og jeg beder den første spørger komme til mikrofonen.

Spørgsmål: Lyn, jeg er A. I denne uge, for 70 år siden, var jeg en flymekaniker på et skib på vej til Okinawa for at udføre konventionel bombning af Japan, da vi fik at vide, at vi i stedet skulle til Tinian, at japanerne havde overgivet sig.

Dér, på Tinian. Så jeg de to B-29-fly, der kastede atombomberne over Hiroshima og Nagasaki; de hed *Eno*

¹ »Hovedspillerne, viser det sig, er dem, der nægter at blive akkrediteret for eller dæmmet op for af traditionelle magtmetoder, og som forstår, at sandhedens transformerende magt ikke er en troværdig ledsager til konsoliderede former for etableret magt, men at det er karakteristisk for sandhed, at den går ud over en sådan magts begrænsninger.«

Walter Brueggemann, 'Truth speaks to Power: The Countercultural Nature of Scripture'

la Gay og Great Artiste. Jeg følte ærefrygt ved at se dem, og jeg indprentede navnene i min hukommelse.

Men hvad tænkte du på det tidspunkt? Og hvad tænker du nu, baseret på dit historiske arbejde siden den tid?

Lyndon LaRouche: Jeg tror, at mine anskuelser dengang var nogenlunde de samme, som i dag. For den faktiske nedkastning af disse bomber, som selveste Douglas MacArthur understregede var totalt unødvendige, og som var imod, at præsidenten af USA begik en forbrydelse imod menneskeheden, og det var han bevidst om. Og det har ofte været tilfældet: at visse typer menneskers politisk ærgerrighed forårsager unødvendig fare, og ødelæggelse, for menneskeheden.

Fjern Obama

Det, der rent faktisk skete, var, at Japan aldrig rigtig kom sig over den kendsgerning, at det, totalt overvundet, hjælpeløs, og totalt overvundet, på to lokaliteter for bombenedkastning, - endnu ikke er kommet sig over den virkning. Noget, der var fuldstændig unødvendigt, ikke på nogen måde var retfærdiggjort! Japan var en totalt overvundet nation, en nation, der havde accepteret sit nederlag og forberedte sig på at finde en ny måde at tilpasse sig til disse betingelser. Og det, der skete var, at USA's regering, USA's præsident, begik en forbrydelse mod menneskeheden, en *bitter* forbrydelse, en *massiv* forbrydelse, på to lokaliteter; og verden er endnu ikke kommet sig over virkningen på Japan af disse bombninger, på disse to lokaliteter. Og det er, hvad man må tænke på.

Vi har nu at gøre med en præsident, der, som vi siger på jævnt sprog, er en skidt karl; han er værre en uduelig. Denne præsident er i øjeblikket i færd med at træffe forberedelser til at lancere et atomangreb, den slags krigsangreb, som, hvis den skulle finde sted, ville begynde med lanceringen af atomvåben mod Rusland. Umiddelbart herefter ville der komme en respons fra Rusland.

Med andre ord, så ville krigen begynde gennem britiske interesser, såsom Obama. Obama ville lancere krigen. Og så ville krigen kæmpe krigen. Den eneste respons af nogen betydning ville blive Ruslands reaktion på USA's angreb fra Obama! Så spørgsmålet er, vil vi fjerne Obama fra magten i USA? Eller vil vi skabe en situation, hvor størstedelen af den menneskelige art ville blive udsløjet, udryddet? Det er spørgsmålet lige nu.

SP: Tak. Jeg er J., og jeg er repræsentant for FN i en NGO, der tager sig af børn som velfærdsofre for krig. Jeg er her som gæst af François Bonneau, hvis fotografi af ofrene fra Nagasaki-Hiroshima hænger som baggrund og repræsenterer arven fra alle krige, der har efterladt overlevende. Netop nu er der i verden over 210 millioner hjemløse forældreløse børn, uden uddannelse, omsorg, vand, hygiejne, lægehjælp – de har *intet*. De lever uden for samfundets netværk, og de er overlevende fra krigshadet og fra den industri, som krig opbygger.

Det er i dag Indiens Uafhængighedsdag; jeg er Meera Gandhis æresgæst [direktør for Giving Back Foundation],

der vil tage mig med for at møde ambassadør Mulay, og jeg vidste ikke, om du havde et budskab, du ville have mig til at overbringe dem.

Mennesket er ikke et dyr

Men vi holder et arrangement i FN den 14. oktober for at behandle dette spørgsmål om hjemløse forældreløse børn, krigsofre, og det bliver i Scandinavia House; det er en heldags-konference.

Jeg ville være glad, hvis du kunne give mig noget at nævne for ambassadøren i dag, eller noget, du ville sige.

LaRouche: Det, der er åbenlyst, er, at vi opererer på grundlag af en forkert anskuelse af, hvad det er for et ansvar, vi må præstere. Vores job er at erkende, at mennesket som art ikke er et dyr. At mennesket har en mission, som intet dyr har, for intet dyr har evnen til at skabe en højere, udviklingsmæssig orden, en højere art, dvs. den menneskelige art. Ingen anden form for levende væsen er i stand til at have en sådan virksomhed.

Med andre ord, så er det vores formål i livet, som menneskelige væsener – vi skal alle dø, når tiden er inde, skal vi sige. Det sker slutteligt. Spørgsmålet er: Hvad videregiver vi fra en nuværende, levende befolkning og til denne befolknings efterfølgere, og hvordan forbedrer vi det, som mennesket har opnået, efter dette tidspunkt. Det er, hvad spørgsmålet er. For vi skal alle dø, så hvad er meningen så med menneskelivet? Det er meningen med menneskelivet sådan, som det gives udtryk i frugterne af fremskridt og forbedringer af menneskelivets vilkår, som gør det muligt for menneskeheden at nå mål, som menneskeheden ellers ikke ville nå. Derfor er inspirationen og uddannelsen af vores borgere, vores befolkning, til at opnå højere niveauer af indsigt i selve det universelle, som menneskeheden kan gøre det, det er det spørgsmål, det drejer sig om.

Når som helst vi derfor ser mennesker, der ikke bør udsættes for overgreb, så må vi tjene dette princip og arbejde på grundlag af at skabe en atmosfære i samfundet generelt, der er egnet til menneskehedens fremskridt mod en organisering af livet, et højere niveau af menneskelige bedrifter. Derfor må alle lidelserne og smerterne og nederlagene opløses i en erkendelse af, at menneskeheden må gøre gå fremad til et højere niveau af præstationer, end på noget forudgående tidspunkt. Det er missionen. Det er, hvad det drejer sig om, det er kærlighed til menneskeheden. Menneskehedens kærlighed er helligelsen til denne mission.

SP: Det håber vi at opnå med denne begivenhed, at opbygge en stor respekt og kærlighed til vores børn, hvis fremtid vi står i gæld til at sikre, som samfund, som regering, som foretagende. Det er meget smukt. Tak.

Vi skal alle dø, men ...

SP: God eftermiddag, Lyn, jeg er B. fra New Jersey. I betragtning af årsdagen i dag, den 15. august, og dit forecast af skiftet væk fra Bretton Woods-systemet dengang,

så havde jeg, forud for denne dato, 15. aug. 1971, aftjent mit sidste år i militærtjeneste og var kommet hjem fra udlandet. Jeg tror, det er vigtigt, at du reflekterer for folk både dit grundlag for at komme med dette forecast, og også at se på årtierne efter denne begivenhed, hvad ser vi da, og hvad er det, vi ser nu?

LaRouche: Tag tilfældet med store personer, store videnskabsfolk; hvad er deres bidrag? Den store videnskabsperson er en person, der forudser nødvendigheden af et skift i menneskehedens adfærd, der øger menneskets evne til at overtage styringen af Solsystemet, grundlæggende set. Og det er udviklingen af disse kreative evner, hvor folk gør opdagelser, der havde været hidtil ukendte, indtil disse opdagelser blev indført. Det er det ægte, underliggende princip, på hvilket betydningen af menneskehed, den menneskelige art, beror.

Vi skal alle dø, men det er ikke i sig selv en dårlig ting. Pointen er, hvad kommer der ud af det liv, der er forbi? Hvori ligger fremskridtet i det liv, der er forbi? Hvor ligger fremtiden ud over det liv, der er forbi? Det er de spørgsmål, som vi altid kan huske, - for eksempel, tag tilfældet med Renæssancen, Den store Renæssance, og du finder præcis dette.

Renæssancen blev knust, i en bestemt periode ved begyndelsen af det 16. århundrede. Men så har vi præstationerne på et højere niveau. Så efter, at Renæssancen var en kraft, der blev knust, så kom den alligevel tilbage på et højere niveau, og dette er det, som bør få os til at frydes. Hvis vi kan opnå noget, som menneskeheden hidtil ikke har været i stand til at opnå, og vi har gennemgået de vanskeligheder, der følger med at opnå dette, så er det et tilfredsstillende resultat for os, ved fødslen af vores egen død: den kendsgerning, at vores liv har haft betydning for menneskehedens fremtid, for at føre menneskeheden til en tilstand, der ligger udover, og er overlegen i forhold til, hvad vi hidtil havde oplevet.

Så længe vi har dette, hvis vi kan dø med den idé, at vi dør ved fødslen af et højere niveau af bedrifter, end vi havde opnået i vores eget liv. Det er, hvad der gør den døende person tilfreds.

Kampen for Glass-Steagall

SP: Hello, jeg er J. fra New York, og jeg har C. med mig, også fra Brooklyn, New York, og jeg vil aflægge en kort - jeg håber, den er så kort som mulig - rapport, for C. og jeg, og en af vores fuldtidsaktivister tog hen til noget, der hedder »Kongressen på dit hjørne« her til morgen. »Kongressen på dit hjørne« er et barn af Hakeem Jeffries, min repræsentant i Kongressen. Efter som jeg er i kongresmedlem Jeffries valgkreds, har jeg været i kontakt med ham flere gange. Første gang var på hans kontor, da han lige var begyndt som kongresmedlem, og siden da har jeg mødt ham i Washington D.C.; Jeg har mødt ham på hans kontor og på forskellige steder i hele Brooklyn.

I dag holdt han så »Kongressen på dit hjørne«, og jeg inviterede C., et nyt medlem, til t komme med, og vi ville

konfrontere ham på spørgsmålene, som vi diskuterer nu. Dette er min korte rapport.

Jeg sagde til ham: »Netop nu bruger denne præsident NATO-operationer og andre illegale og umoralske militæroperationer for at provokere Rusland og lancere Tredje Verdenskrig.« Han sagde: »Du tager fejl. Rusland er problemet.« Og jeg sagde: »Nej, vores præsident er problemet, og de mennesker, der tillader ham at gøre dette, er problemet.« Og han sagde, »Jeg kan ikke tale om dette lige nu, måske kan vi tale om det senere«, og jeg sagde, »Fint! Jeg kommer til dit kontor med en gruppe mennesker i denne uge! Bare lad mig vide, hvornår du er der«, og han skubbede mig over til en af sine assistenter og sagde, »Giv hende mit kort, du kan ringe til kontoret, og vi kan tale om dette«.

Jeg sagde, »OK, men jeg har stadig noget andet at tale om: vi skal tale om Glass-Steagall! Du har ikke skrevet under på Glass-Steagall [lovforslaget], og jeg har konfronteret dig og bedt dig gøre det flere gange.«

Han siger, »Nå ja. Øh, lad mig se, hvad du har ...« Så jeg viste ham min »visual« [flyveblad] og så siger han, »Åh, der er blevet fremstillet noget i Senatet«.

Jeg siger, »Ja, det har jeg lige her!« Så viste jeg ham det, og så begyndte han at svede en smule - jeg mener, han var 'varm' (klukler), men alligevel ...

Så sagde han, »Nå ja, Elizabeth Warren«, og han begyndte at læse det: »Åh ja, ja! Åh, jamen, ved du hvad, det er jeg ved at overveje«.

Jeg sagde, »Men du har allerede overvejet dette i tre år!«

Han siger, »Ja, det forstår jeg, men ved du hvad, forslaget er anderledes; når de fremstiller et nyt lovforslag, så er det lidt anderledes; jeg må gennemse det, der er forskellige komiteer«.

Jeg sagde: »Ved du hvad? Jeg mener, at lovforslaget grundlæggende set er det samme. Den politik, som Glass-Steagall repræsenterer, det forfatningsprincip, som Glass-Steagall repræsenterer, er det samme.«

Så sagde han til mig, »Ved du hvad, jeg beundrer din vedholdenhed, [latter] fr. W.« og nu kommer det gode, »Fr. W, jeg vil undersøge dette, og vi vil tale sammen.«

»Fr. W.!« OK! [latter]

Så det er så langt, som jeg kom med hr. Hakeem. Han var ikke så glad, som han plejer at være, så vi - vi kommer frem til noget, og det er min rapport.

LaRouche: [latter] Virkelig godt! [applaus]

Hvad John Kennedy gjorde

SP: God eftermiddag, hr. LaRouche. Jeg er P. fra Connecticut. I 1961 var jeg udstationeret i Vesttyskland, da Berlinmuren blev bygget. Dernæst, i 1962, da Cuba-krisen eskalerede, de 13 dage i oktober, var jeg med den 3. Missilbataljon, 21. Artilleri, tre kilometer fra den tjekiske grænse, med vores »Honest John«-missiler, armeret og klar. Det var atomspræghoveder.

Jeg var 18 år gammel, og jeg var livræd for udfaldet. Vi havde under vores uddannelse set film om atomvåbens ødelæggelser. I vores arbejde med dem havde vi et

godt kendskab til denne ødelæggelse: Det er tilintetgørelse.

Mit spørgsmål lyder: Hvad er forskellen på Cuba-krisen, og den krise, vi har i dag?

LaRouche: Det er meget klart, og let for mig at svare på. Det, vi havde, var en trussel om atomkrig mellem Rusland og USA. Vi havde på det tidspunkt en præsident, der sammen med Rusland arrangerede en forhindring af atomkrig; det skete under den såkaldte Cuba-krise. Det, der skete, var, at præsidenten gjorde arbejdet med at forhandle en forhindring af atomkrig, den alvorligste atomkrig, som USA nogen sinde havde oplevet – det blev afvendt af præsidenten for USA i samarbejde med Sovjetunionen, repræsentanter for Sovjetunionen. Det forhindrede det!

Obama og ond magt

Snart var der tilsyneladende nogle mennesker i USA, er ikke var glade for, at vi ikke var kommet i atomkrig, som var blevet forhindret af USA's præsident. Og hvad der ikke var så mystisk, så blev USA's præsident selv myrdet af tjenester, der, skal vi sige, ikke faldt i vores smag.

I dag gennemgår vi stadig samme slags ting: Lige nu har vi Obama. Og Obama er nu udstationeret af diverse kredse, inklusive britiske kredse og andre kredse, til at føre krig, som, hvis den udføres, ville betyde den bogstavelige udslættelse af den menneskelige art. Det er problemet netop nu.

Problemet er politisk, for der er foregået en omhyggelig udtynding og tilpasning af regeringspositioner for at »opmuntre« den form for politiske mord snarere end for at forhindre dem. et er, hvad det handler om.

Så vi er rent faktisk involveret i at sige: Obama er nu den onde magt. Obama er en person, der omgående bør smides ud af embedet, for hele menneskehedens skyld. Han er en masse-morder. Han er i færd med at arrangere denne side [af krigen] til at lancere en krig, sandsynligvis i denne måned eller i begyndelsen af næste måned. Hvor den krig, som Obama har til hensigt at forårsage, vil bringe menneskeheden til tærsklen af udslættelse, rent faktisk.

Situation er den, at Rusland ikke vil lancere krigen. Obama vil lancere krigen! Rusland vil ikke reagere, med mindre Obama har taget skridt til at lancere atomkrig. Og det er situationen netop nu.

Så enhver, der forsvarer Obamas politik, dømmes, bevidst eller ej, menneskeheden til truslen om udslættelse. Det er kampen. Det er sagens *kendsgerninger*. Hvad vi kan gøre for at forhindre Obama i at fortsætte fremefter med sin plan er det ædleste, som nogen borger i USA kan påtage sig.

SP: Goddag, hr. LaRouche, mit navn er J.; jeg er fra Bronx. Jeg har et spørgsmål om Kina. For ikke så længe siden, IMF ... [teknisk forstyrrelse]. Grundlæggende set, de selv samme kredse, som du taler om, der kontrollerer Obama, forsøger de i hemmelighed at anstifte krigen,

med en eksplosion, der fandt sted i Kina for ikke så længe siden dagen efter, at de devaluerede deres valuta?

Også; ligger der nogen betydning i et, der foregår på Cuba i øjeblikket, hvor man netop har genåbnet Den amerikanske Ambassade? Begge disse spørgsmål – vil jeg gerne høre din mening om.

Det forpligtende engagement over for affolkning

LaRouche: Jeg mener, at situationen med Cuba i øjeblikket mere eller mindre taler for sig selv. Der er flere måder, på hvilke man kan fortolke, hvad der måtte have været den foretrukne måde at håndtere spørgsmålet om en forsoning mellem USA og Cuba: og selve kendsgerningen om en sådan forsoning er nyttig. Men med den eneste kvalifikation, kan Cuba stole på Obama-regeringen? Det er spørgsmålet her. Nej, men det er ikke problemet.

Problemet er, at der foregår en proces, et forpligtende engagement til at lancere et skift i adfærden for at reducere planetens befolkning, under britisk styring og under selve den aktuelle Pave; for at reducere den menneskelige befolkning på Jorden, reducere den til en lille del, en stor reduktion af hele planetens befolkning.

Vi ser det i hele vores eget område: For eksempel, i Californien forslår Californiens guvernør en politik for folkemord for at reducere Californiens befolkning. En massiv reduktion af Californiens befolkning, udført af Californiens guvernør i øjeblikket.

Der foregår andre lignende ting. Den grønne politik, den såkaldte grønne politik, er en politik for overlagt folkemord imod flertallet af befolkningen, den amerikanske befolkning og verdens befolkning.

Man må være sig disse ting bevidst, og når man først er bevidst om disse ting og forstår arten af dem, så må vi *standse* denne proces.

Vi må lukke Californiens guvernør ned, som er *for* folkemord imod menneskeheden; det er utilgiveligt, det er utåleligt.

Det er den form for betingelser, som vi konfrontere, og de fleste amerikanske borgere, som borgere, er bekymrede over denne form for situation, men de mangler en forståelse for en fremgangsmåde til at håndtere truslen. Det er mit ansvar at forsøge at gøre arten af truslen klart, og få folk som den aktuelle guvernør af Californien væk fra embedet, for han er en trussel mod hele menneskeheden, hvad enten det er hans hensigt eller ej.

Den engelske Dronning er impotent

SP: Mit navn er S. fra New York City, og jeg har et spørgsmål, som jeg vil stille om lidt, men jeg har tre kommentarer – som du kan vælge at kommentere eller lade være! [latter]

Jeg har sjældent lejlighed til at stille sådanne spørgsmål til en person af din statur. Den første kommentar er – som faktisk er et slags spørgsmål – hvor er de bagdørskanaler, de kanaler, som vi havde under Cuba-krisen? Et behøver du ikke svare på med det samme. Hvor er bagdørskanalerne? Du vil nok sige, at der ikke er nogen.

Det andet er, hvorfor ser vi en mobilisering af FN-køretøjer i hele USA?

Og det andet er, det ser ud, som om USA forbereder sig til massive tabstal. Her kommer spørgsmålet – bare hold de andre ting for øje. Spørgsmålet er, hvorfor ser vi i City of London, kunne man vel sige, modstridende aktiviteter deri, at City of London, et britiske Imperium, dikterer os, at vi *ikke* skal gå med i BRIKS-alliancen og AIIB, og dog, så går *de* med i denne asiatiske bank? Hvilket er det rigtige at gøre, som et stiftende medlem, og dog gør vi det ikke. Så er der ligesom en intern strid i City of London, der dikterer os *ikke* at gøre noget, og så gør de det rigtige? Forsøger de at infiltrere den asiatiske bank? Eller er det, fordi de ved, det er det rigtige at gøre?

LaRouche: Der er visse komplekse ting i besvarelsen af dette spørgsmål, for først og fremmest, det, der skete, er, at det britiske monarki, Dronningen osv., er inkompetent. De har nået et stadium i livet, hvor hjernedelen ikke fungerer så godt. Man paraderer dem rundt i udstyr, i populært udstyr, men deres tænkefunktioner virker ikke rigtigt.

Det er der en grund til og en følge af. Man har nu et oprør fra Labour-partiet, som faktisk er rette imod monarkiet og det, som monarkiet repræsenterer. Det skyldes det britiske monarkis, de britiske imperiekræfters manglende mentale liv; disse kræfter er degenereret. Der er sket det – dette skaber en åbning, hvor man nu har en del af Labour-partiet i London, der går i en modsatrettet retning, som i sig selv er ganske nyttig. Det er Labour-partiet, og det er rimelig godt organiseret. Dronningen osv., og hendes omgivende følge, er rent faktisk totalt impotente.

Et stort spørgsmålstegn

Der er nu kræfter, der forsøger at bruge dem, disse institutioner, men lugten er sluppet ud i London. Briterne har skullet gennemgå det her så mange gange, at de er tilbøjelige til at få farten af, hvad man gør ved dem. Når nogen får gang i en organisation internt i det britiske system, eller Det forenede Kongeriges system, inklusive Skotland osv., når dette sker, er der tendens til et oprør. De siger, »Behøver vi finde os i det mere?« Og det finder jeg er et meget sundt symptom, mht., hvad lederskabet i Labour-partiet er lige nu i England. Jeg mener, at det er en optimistisk vending.

Men den anden side er, hvad er alternativet? Alternativet er at lade dem håbe, at de vinder i England i det kommende valg for at redde os fra de farer, der ellers ville komme fra det hold. Så der er goder sider ved det, det faktum, at der en bevægelse i Labour-partiet, der rent faktisk giver god mening. Hvorimod de ledende kræfter i øvrigt er onde kræfter, der vil føre til ødelæggelse.

Så jeg mener, at dette er noget, som repræsenterer et stort spørgsmålstegn mht., hvordan tingene vil ende, men jeg mener, at vi kan være mere optimistiske, eller mindre u-optimistiske, end vi hidtil har været.

SP: [følgespørgsmål] Hvad mener folk i City of London om hele Wall Street-situationen?

LaRouche: Wall Street må begraves. Vi er nødt til at komme af med Wall Street. Skær det ud, Glass-Steagall – en direkte Glass-Steagall, sådan, som Franklin Roosevelt definerede det. Det skal vi tilbage til, direkte.

SP: [følgespørgsmål] Mange tak. Glem ikke de tre andre ting, jeg omtalte, OK? FN-køretøjerne, bagdørskanalerne, og hvorfor vi forbereder os til massive tabstal?

LaRouche: Hør, vi er alle involveret i bagdørskanaler, alle vi, der er aktive, vi gør det.

SP: Jeg er K. fra Bronx. En af vores folk fortalte mig, at en af kandidaterne i London er for Glass-Steagall.

LaRouche: Ja.

SP: [følgespørgsmål] Jeg syntes bare, jeg ville tilføje det. Under dit program torsdag aften var der en diskussion om, hvordan nazisterne kom ind i Ukraine, noget i den retning. Jeg har læst, at Allen Dulles, der var i Trumans regering, som jeg forstår det, havde beskyttet nazisterne i Ukraine fra at blive stillet for en domstol, for at redde dem endnu en dag. Hvis det er sandt, så er dagen sandelig kommet nu.

Hillarys fejltagelse

LaRouche: Det er sandt. Det *er* kendsgerningen. Allen Dulles *var* præcis den type person. De to brødre. Dulles-brødrene var to af de mest onde mennesker i USA's nyere historie.

SP: [følgespørgsmål] Og der har været mange onde mennesker.

LaRouche: Åh ja! Vi er forsynet med onde mennesker til overflod. Spørgsmålet er, hvordan får vi dem i de rette bure, hvor de ikke mere kan gøre skade?

SP: [følgespørgsmål] Jeg ville omtale Hillary Clinton for dig. Hun har erklæret, at hun ikke har brugt sin personlige computer til e-mails fra Udenrigsministeriet, og at hun er uskyldig. FBI undersøger hende, og vi er alle sammen spændte over, at der er Dick Tracy'er i FBI, der undersøger hendes e-mails. Jeg forstår, at chefen for Justitsministeriet blev valgt eller anbefalet af Al Sharpton, som Hillary er venner med og chefen for Justitsministeriet. Det forventes, at de vil give hende en sund helbredserklæring.

LaRouche: Den ville jeg ikke købe. Det er ikke så simpelt. Jeg tror, at Hillary, der har begået frygtelige fejltagelser, blev desorienteret, fordi hun kapitulerede til Obama. Hun havde valget ikke at støtte Obama, og hun indså ikke, hvilken ond, satanisk person, denne fyr er, og allerede var. Derfor gik hun i en fælde. Hun forsøgte at

fortælle sandheden på et tidspunkt. Men han slog ned på hende som en hammer, og hun kapitulerede. Hun havde ikke mod til at gå op imod det, han repræsenterer. Men det skal siges, at denne fyr virkelig er en satanisk person. Vi ved ikke, hvor satanistisk han er, men vi ved, at hans adfærd er satanisk.

Problemet er, at vi har denne sataniske person, der nu næsten har siddet i to, fulde perioder, men før det havde vi også Bush-familien, Bush-regeringen, der var lige så ond eller mere ond end det, der nu er i regering. Problemet er altså, at vi ikke har haft ærlige kandidater, der blev valgt til præsidentembedet i femten år. Og virkningen er mærkbar.

At forhindre atomkrig

Vi har en gruppe mennesker i Kongressen, i Kongressens institutioner, og i regeringens institutioner, der ønsker at forhindre dette. Disse mennesker, der kommer fra militæret osv., eller andre sådanne kategorier, er fast besluttet på at forhindre det, Obama er i færd med; Obama og hans støtter har afhugget de ledende skikkelsers myndighed, som havde været vores civilisations sikkerhedsvagter, under disse år.

Der har under denne periode i øjeblikket, fra foråret og frem til nutiden, været en proces, hvor man har ødelagt de sikkerhedsvagter, der fandtes, faktisk internt i Obama-regeringen. Men Obama har nu taget skridt til at ribbe alle de myndigheder, der havde været kantsten i hans parodier, og i er nået frem til randen, hvor han er i en position til, formentlig i denne eller i næste måned, at lancere en atomkrig på globalt plan.

For planen er, at han vil lancere en atomkrig mod Rusland og andre steder. Det er situationen. Skulle dette ske, så vil man sandsynligvis få en udslættelse af en stor del af den menneskelige art, hvis ikke totalen. Det, vi forsøger i øjeblikket, er at forhindre, at dette sker. Chancerne for at overvinde denne form for ondskab bliver mindre og mindre.

Jeg er særdeles involveret i det her, dette særlige spørgsmål. Jeg ved, at der er folk i regeringen, der forsøger at forhindre dette; de er impotente mennesker, de har visse beføjelser; vi har kongresmedlemmer, der kan blokere denne udvikling, men der er en meget forsigtig behandling af dette spørgsmål, efter min mening.

Vi befinder os i kamp, fra vores stat og igennem andre kræfter i andre dele af planeten, vi er i kamp for at forhindre Obama i at lancere en atomkrig, resultatet af hvilken ville blive den bogstavelige udslættelse af den menneskelige art.

SP: Er der risiko for et militærkup?

LaRouche: Jamen, folk ved det! Der er ikke mangel på folk, der kender denne information, der kender denne trussel. Men spørgsmålet er, hvem har mod til at gå op imod Obama? Det er spørgsmålet. Han er ond, ingen tvivl om det. Spørgsmålet er, hvem vil fjerne ham. Proppe ham i en spand et eller andet sted. [Speed ler

Det kan standses

SP: Hej, hr. LaRouche.

LaRouche: Hej. Jeg kender dig. Jeg husker dig.

SP: Jeg er E. fra Bronx. Mit spørgsmål er, verden befinder sig i en sådan fare for atomkrig nu, Gud forbyde – Jeg vil gerne spørge, kan musik og kunst gøre noget for at lette situationen, at gøre, så det ikke sker? Det er faktisk mit spørgsmål.

LaRouche: OK, ja, jeg arbejder med det spørgsmål, og jeg er optimistisk omkring muligheden for at vinde. Men jeg er ikke garanteret nogen succes. Jeg vil gøre alt i min magt, inden for rammerne af mine evner, og jeg har haft masser af erfaring med disse ting; i min alder, og med alle de aktiviteter, jeg har gennemlevet, har jeg i betydelig grad haft mange erfaringer med forskellige dele af planeten. Det har været min karriere i livet. Derfor har jeg kendskab til ting, der kan virke, og jeg rådgiver ofte folk i betydningsfulde kredse i mine overbevisninger, mht., hvad der kan gøres for at stoppe disse ting.

Men som taler her må jeg præsentere, faktisk, de fulde muligheder af, hvad der kan ske. Mit engagement er at informere folk, på en nyttig måde, om ting, der kunne virke, hvilket under alle omstændigheder er, hvad jeg gør. Men jeg har ikke til hensigt at lade undergangen komme over USA, eller verden som helhed; jeg vil simpelt hen ikke bare læne mig tilbage og sige, at det vil ske. Jeg vil sige, at det er, hvad vi trues af, og lad os derfor tage os i agt, og lad os skride til de handlinger, der kan være virksomme; lad os finde ud af, hvad vi kan gøre for at standse dette nonsens. Jeg har selvfølgelig en fordel pga. min erfaring; mine erfaringer, og refleksionerne over mine erfaringer, er faktisk alt, hvad jeg har.

Men jeg ved, at det er muligt at overvinde denne udvikling. Spørgsmålet er, kan vi mobilisere kræfterne til at gøre det? Jeg er ikke pessimist. [applaus]

Med Indira Gandhi og Ronald Reagan

SP: Hej, Lyn, jeg er A., også fra Bronx. Tidligere i dette webcast bragte man på bane de festligholdelser, som Indiens befolkning afholder i dag pga. deres overvindelse og afvisning af jeg ved ikke hvor mange århundreders kolonialisme. Du er meget vel bekendt med Indien, du havde et fortsat arbejdsforhold med Indira Gandhi – de gør selvfølgelig fremskridt i BRIKS; vi ser noget videnskabeligt fremskridt.

Hvad jeg gerne vil vide fra dig er, hvilke andre forandringer kræves i denne nation, så de kan tage det virkelige Prometheus-lederskab og gå sammen med Kina og sluttelig komme på samme niveau, som Kina nu opererer på?

LaRouche: Jeg stod Indira Gandhi meget nær, personligt. Vi mødtes flere gange, og jeg var forpligtende engageret i hendes sag osv., og til hendes familie, i dens egenskaber af lederskab, som et lederskab på det tidspunkt. Hun og jeg ringede sammen, og vi diskuterede

denne slags ting fra tid til anden, projekter, hun ønskede, og jeg ønskede projekter af denne art.

Det skete selvfølgelig det, at Det britiske Imperium myrdede hende. Moret på Indira Gandhi var meget vigtigt. For eksempel, for blot at få en forståelse af situationen: Indira studerede som student i Schweiz. Mens hun befandt sig i denne udvikling med at modnes til denne form for position, stod hun Charles de Gaulle meget nær, præsident Charles de Gaulle. Han beundrede hende meget for hendes intellekt under det møde, som han afholdt for hende i Schweiz. Og hun var storartet.

Problemet er, som det ofte er tilfældet i historien, at en stor kvinde som hun, når hun bliver myrdet, efterlader et tomrum i fortsættelsen af udviklingen af en stor nation, i dette tilfælde Indien. Der skete det, at hun i realiteten blev uerstattelig.

Dette var en periode, hvor jeg arbejdede sammen med USA's præsident, og jeg optrådte som en formidlende kraft mellem Indira og vores præsident [Reagan] på det tidspunkt – og så bliver hun slået ud. Så en meget vigtig forbindelse mellem Indira Gandhi og USA's præsident blev brudt. Vi led alle. Så blev han selvfølgelig skudt af en medarbejder til Bush-familien, go det var en svaghed.

Man har altså en overlappning af tilfælde af folk, der var storslåede ledere, og han var en storslået leder, før han blev skudt. Jeg arbejdede for ham; jeg var en del af hans stab, i hans efterretningsstab. Jeg organiserede en hel organisation for ham på dette grundlag. Men så blev han skudt. Han overlevede, men blev i væsentlig grad invalideret, og andre kræfter overtog meget af hans myndighed under resten af hans præsidentperiode.

Lederskab er afgørende

Det sker. Den slags ting sker. Destruktive kræfter vil sigte efter ledende personer i samfundet; med andre ord, så kan man ikke bare gå ud og rekruttere en person til at være sådan noget som en leder. Det fungerer ikke i historien. Historien afhænger af ledere, der er kompetente og pålidelige. Sådan fungerer historien. Demokrati som sådan er noget nonsens, når det kommer til dette spørgsmål. Demokratiet er kun så effektivt, som det lederskab, vi kan yde. Det er generelt tilfældet i historien.

Og det er tilfældet netop nu: Lederskabets rolle i nationer er blandt de mest afgørende, og der for vigtigste, overvejelser i al politik, især al national og international politik. Hvis man ikke har det exceptionelle menneske, eller mennesker, i lederskabet, i regering, vil man sandsynligvis få den form for fiasko, vi har haft under Bush, og nu under Obama. Vore fejltagelser var, at vi havde Bush, og Obama.

SP: God eftermiddag, hr. LaRouche. Jeg er V. fra Brooklyn. Hr. LaRouche, du og dit team er i færd med at udvikle et nyt paradigme om menneskehedens skabende intellekt i modsætning til den anskuelse, at mennesket blot skulle være som et andet dyr. Hvad ville dit svar være til folk, der forsvarer og udbreder den idé, at det faktisk kun skulle være en lille procentdel af befolkningen, der er i besiddelse af evnen til et skabende intellekt?

Og at de fleste mennesker faktisk er mere ligesom dyr? Og at lande, selvfølgelig, må regeres af, og til fordel for, denne lille procentdel af befolkningen?

LaRouche: Pointen drejer sig om spørgsmålet om, hvad er standarden af lederskab i samfundet? Man kunne f.eks. tage Rusland som eksempel, for Rusland har en historie, der er et let kort at læse og viser evolutionen af, hvad Ruslands svingninger og skæbne har været, under forskellige betingelser, isæt under den aktuelle leder i Rusland. Når man ser på det, hvis man ser på Rusland ud fra dette standpunkt, så finder man, at lederskab er et meget vigtigt spørgsmål. Når russere er smarte, er de meget forsigtige mht. lederskab, mht., hvordan de manøvrerer sig selv for at skabe en kraft, der vil sætte em i stand til at præstere den mission at tjene nationen, tjene kulturen, tjene fremtiden.

Det lederskab, vi behøver

Dette spørgsmål er derfor afgørende. Man kan ikke bare sige, nu vælger vi en eller anden fyr og giver ham en paryk på, huh? Og så kalde ham et geni. Det er ikke nogen god idé. Hvad man derfor må gøre er, at man må kultivere i samfundet – vi må kultivere folk, som undertiden kaldes for genier. De er ikke altid rent faktisk genier, men de virker på en måde, som, sammen med andre folk, danner virkningen af en genial handling.

Man vil i nationer ofte finde, at der er en flok mennesker, der sammen repræsenterer et geni, en kvalitet af dømmekraft, der løser et betydningsfuldt problem for menneskeheden. Det er, hvad vi er oppe imod. Vi har tilfældet med, som eksempel, hvad man har i nabolaget her: Man har en nazistisk organisation, der kører organisationen, som nu konfronterer Rusland; det er en nazistisk organisation. Den fødtes ud af nazister, af Hitler-nazister. Den er nu den herskende kraft i det ukrainske samfund. Dette element bruges af briterne og andre til at forsøge at ødelægge Rusland.

Dette må Rusland håndtere, med en meget forsigtig måde at gå frem over for dette. For Tyskland, der burde støtte Rusland i dette tilfælde – fordi tyske interesser og russiske interesser er identiske mht. den økonomiske udvikling lige nu, hvor samarbejdet mellem Tysklands færdigheder, i de bedste industrier i Tyskland, og Ruslands færdigheder må være ting, der er knyttet sammen.

Problemet er, at hvis vi ikke har lederskabsegenskaber, der både er intelligente og også fast besluttet på at skride til de handlinger, der forhindrer katastrofer, så tenderer katastrofer generelt til at ske. De fleste katastrofer i menneskehedens historie er resultat af manglen på kompetent lederskab. Eller også var lederskabet til stede, men fik ikke lov at virke.

I Rusland netop nu mener jeg, at de er i ret god form mht. Putin. Jeg kender ham på en måde; jeg har aldrig talt direkte med ham – jeg har indirekte talt med ham flere gange – men han er en ret kapabel karakter. Han har udført et fremragende arbejde med det, han har lavet. Men pointen er, tænk bare på, hvad, hvis han blev myrdet? Jeg er sikker på, at han undertiden tænker på sådanne ting;

han ved, at hans mord er en alvorlig trussel mod selve Rusland, og mod samfundet generelt.

At producere genier

Vi befinder os i et værre rod mht. disse ting, og vi må forstå, hvad spørgsmålene drejer sig om, og vi må bruge til *at flankere fjenden*. Vi må bestemme, hvad det er for kræfter, der er årsag til problemerne, og vi forsøger at flankere det; snarere end at føre krig mod det, forsøger vi at flankere det, og princippet med flanken er, mener jeg, det store mysterium, der må opklares.

SP: Mener du ikke, at vi er for afhængige af lederskab, af, at der skal være genier i lederskabet, og at det politiske system nå give mere magt til folket?

LaRouche: Det virker ikke. For med mindre, der blandt folket – i deres egen befolkning – er en evne til at mønstre genialitet, vil genialitet ikke manifestere sig, og katastrofe vil sandsynligvis blive resultatet af denne mangel på genialitet. Genier er – ægte genier – et genialt lederskab er afgørende for samfundets succes. Derfor er uddannelse så vigtig, at studere videnskab er så vigtigt. Der er folk, der repræsenterer det geniale element, hvilket betyder menneskeheden forøgede evne til at skabe ud over, hvad menneskeheden hidtil har kendt. Og man ønsker at producere folk, der har genialitetens kvalitet.

Et sandt geni er altid et meget beskedent menneske, for et ægte geni erkender altid den fare, de står overfor, ikke blot i form af trusler mod dem, men i form af deres egne mangler.[applaus]

SP: Goddag, hr. LaRouche, jeg er H. fra Bronx. Hidtil er det, vi har set fra præsidentkampagnen Republikanernes debatter, og jeg undrer på, hvad vi kunne sige om disse diverse personer, eller som en gruppe, hvad dette fænomen er. Jeg mener, vi har Donald Trump, der går fra at være latterlig til at være obskøn; vi har hr. Kasich, der ligesom er den nye moderate, vi ved ikke rigtig hvad; vi har Rand Paul, der undtagelsesvis gør noget nyttigt, mener jeg; og så, selvfølgelig, Jeb Bush, der lurer i baggrunden. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal mene om denne ting, eller kollektivt, hvad vi kan sige om dette fænomen, eftersom en af disse Republikanere rent faktisk kunne – vi kan ikke engang lide at sige det – men kunne rent faktisk gå videre i denne proces.[latter]

Vi må blive til en skole

LaRouche: Jeg mener, at vi har to slags personer. Vi har personer som FBI. Trump er et produkt af FBI-organisationen; hans familie er det, det er hans ståsted. Han er en bølle, en bums, han er en løgner, han er en svindler, han har alle forudsætningerne for at blive en succesrig republikansk nomineret kandidat.[latter]

På den anden side har vi problemerne med mangler, med manglen på udvikling af indsigt og praksis, der er nødvendige for, at menneskeheden kan overvinde de truende katastrofer, der lurer over alt omkring os. Det, vi

må gøre, er, at vi i realiteten må blive til en skole, der nødvendigvis er en meget god skole, for organisering af samfundet som en kraft, en styrke.

Folk tænker altid på det individuelle geni; se, det individuelle geni i samfundet er et vigtigt fænomen. Ingen tvivl om det. Einstein demonstrerede dette meget klart. Men pointen er, at [betydningen af] det individuelle geni kan overvurderes. Genier, hvor de så end optræder, kan være nødvendige. Men det, der er nødvendigt, er folk omkring de såkaldte genier, der er i stand til at forstå, hvad de må gøre med det talent, de har fået kastet i hænderne.

Hvis man derfor ikke har et samfund, hvor der ikke er genlyd for en forståelse af, hvad samfundet *behøver*, for sin egen eksistens, for sin egen udvikling, så er samfundet en fiasko. Der sker det, at, når man gør folk dumme, så ødelægger man deres evne til at udøve god dømmekraft; de ved ikke, hvad de taler om! De er blokeret, de er ignorante! Og det er meget vigtigt, at vi udvikler virkelig intelligente mennesker mht. samfundet (samfundsansligger), på alle samfundsniveauer. Det er ikke en enlig elite; man ser, at geniet ofte viser sig at være en eller anden fyr, som hidtil var ukendt for dig; og pludselig åbnede han en dag sin mund og sagde noget, og man må erkende, at han vidste noget.

Så pointen er, at man må have idéen om et samfund, der deler ud af sin viden, deler ud af sine færdigheder, deler ud af sin dygtighed. Det er, hvad vi baserer os på. For, vi skal jo alle dø; før eller siden dør vi alle. Vi må derfor bekymre os om forsyningen af mennesker, der skal føre jobbet videre, som den, der nu er afdød, ellers ville have gjort. Så man må have denne idé med et fællesskab for hensigten om at imødegå de udfordringer, som menneskeheden kræver imødegået.

Videnskab og religion

SP: Hej, hr. LaRouche, mit navn er Y., og jeg er 19 år gammel. Jeg er fra Harlem. Og jeg er helt med på alt, hvad du siger, og jeg vil bare give en kommentar. Jeg håber, det giver en smule genlyd i dig.

Jeg mener, at det afgjort er sandt, at Obama har været en satanisk skikkelse, for jeg føler, at Satan bruger folk til sine formål, og han er slangen, der fører hele verden på afveje, som der står i Åbenbaringen, 12:9. Jeg mener, at folk bedrages af alt dette, og folk bedrages så meget, at de føler, de ikke har potentialet til at forandre det. Og jeg mener, at formålet med denne gruppe, LaRouche, er præcis det, er for at frembringe en effektiv forandring.

Jeg mener også, at det er temmelig åbenlyst for alle, at menneskeheden vil fejle, fordi vi alle er ufuldkomne. Og jeg vil faktisk gerne dele et citat fra Biblen med dig, hvis det er i orden med dig: Det er i Matthæus, 24:6-8. Der står, at Jesus talte til sine disciple, og han siger: »I skal høre krigslarm og rygter om krig. Se til, at I ikke lader jer skræmme! For det skal ske, men det er endnu ikke enden. For folk skal rejse sig imod folk, og land imod land, og sted efter sted skal der komme hungersnød og jordskælv. Alt dette er begyndelsen på veerne.«

Så Gud ved alting, og jeg mener, at Jesus er håbet, og Han er den eneste, vi bør bero på for vores kilde til styrke, kilde til lederskab, for alene kan vi ikke gøre det. Vi er ufuldkomne. Det var, hvad jeg ville sige.

LaRouche: Vi behøver ikke være helt så ufuldkomne. At vi har et vist påbud om beskedenhed mht. vore egne talenter, er selvfølgelig naturligt. Men menneskeheden fremskridt karakteriseres af videnskabeligt fremskridt, ægte videnskabeligt fremskridt.

At bero på det, man endnu ikke ved

Så, for at spørgsmålet om Guddommen kommer ind, at Guddommen er mere end noget som helst, vi kender inden for disse kategorier. Og dog er vi afhængige af denne indflydelse. Det, vi mener, for så vidt angår religion, er den kendsgerning, at der er en kraft i universet, der indvirker på os, på vores indstilling, og hvis vi kan forstå denne kraft og respondere på den, kan vi erkende sådanne ting, som de folk, der opdagede Solsystemet; de kræfter, som dernæst senere opdagede den højere orden, Galaksesystemet; og videre endnu det, vi endnu mangler at opdage. Vi har anelser om dette, anelser om hint.

Vi finder, at vi lever i et univers, der beherskes af noget, der ligger højere end noget som helst, mennesket i øjeblikket ved. Og alligevel kan vi opleve visse aspekter af denne viden, og vi responderer til den på baggrund af vores erkendelse af, at dette er en gyldig indflydelse, selv om vores viden om den er ufuldkommen.

Det er, i livets praksis, det vigtigste. Kan vi, når menneskeheden konfronteres med et stort problem, som netop nu – *netop nu* trues vi af den menneskelige arts udslættelse under Obama og lignende folk, om at udslutte os af denne planet *netop nu*, i denne eller i næste måned! Det er der!

Vi må derfor ikke alene være beroende af det, vi er i stand til at gøre, men vi må også bero på ting, som vi endnu ikke forstår, men som vi erkender, er en mulighed, der kunne udgøre løsningen. Vi ser på idéen om Guddom, som en magt, kraft, der er større end noget, menneskeheden i realiteten kan forstå, og man forsøger at respondere på disse ting med sin erfaring, som repræsenterende denne magt, denne en Guddoms magt. Man forsøger at komme til at fungere i overensstemmelse med denne Guddommens magt, som man ikke virkeligt kender, men man erkender tegnene, man erkender oplevelsen, man finder en genklang, der passer på dette. Og det er det bedste, man har.

Vi forsøger altid at forstå dette bedre, forbedre vores egen forståelse af, hvad disse processer er. Virkeligt videnskabeligt arbejde er af denne art. Hvad er det, ligesom Einstein? Einstein opdagede noget, som menneskeheden aldrig før havde vidst! Men Einstein er simpelt hen typisk for skabende kræfter i den menneskelige proces, og man bliver meget glad, når man finder nogen, der gør det, som Einstein gjorde det. Einstein var absolut *unik* i denne henseende i sin livstid.

Så ja, det er alt sammen sandt. Men man behøver ikke blot give det et navn. Man må forstå, at der er en kraft i

universet, der er langt mere magtfuld, end vi selv kan forstå. Vi forsøger derfor at organisere os selv og vores adfærd i overensstemmelse med vores bedste forståelse af, hvad denne højerestående kraft er. Dette er det virkelige formål med religiøs tro: At der findes en kraft, en magt i universet, der agerer på en bestemt måde, og at vi forsøger at fine os selv i overensstemmelse med denne magt. Vi bliver personligt knyttet til denne idé om denne magt, og det bliver vores moralske habitus.[applaus]

Lige nu er penge bras

SP: Hej, hr. LaRouche, R. fra Bergen County, New Jersey. Mit spørgsmål lyder: I betragtning af den nylige devaluering af yuan, kunne det efter din mening føre til en international valutakrig, i form af devalueringer af valutaer af konkurrencemæssige hensyn, som kunne føre til en kollaps af verdens valutasystem, og som derfor gør spørgsmålene om rigsretssag (impeachment) og Glass-Steagall absolut bydende nødvendige i dette sekund?

LaRouche: Franklin Roosevelts forståelse af Glass-Steagall var en af de bedste stykker forståelse, som menneskeheden endnu har haft, i det mindste i nyere tid.

Problemet er, er vi er fængslet af idéen om penge; vi antager, at penge har en iboende værdi i sig selv, og hvis man kan få fat i disse penge, holde dem i hænderne, kysse dem! Holde dem i sine arme! Elske dem! Penge!

I øjeblikket er penge det rene bras. Al Wall Streets rigdom, *al* Wall Streets rigdom, er *værdiløs*. Alle dets penge er værdiløse!

Hvordan håndterer vi det? Det er ikke vanskeligt. Jeg ved, hvordan man gør det! Det, man må gøre, er, at man må producere voksende evner i arbejdskraften for at fremme betingelserne for menneskers liv. Det var, hvad Franklin Roosevelt forstod. Efter, at Franklin Roosevelt ikke længere var i embedet, havde vi tendens til at få en masse klovn, der kom ind og sagde, at de nu ville håndtere spørgsmålet om *penge*! Det havde vi, før Franklin Roosevelt fik beføjelser; vi har haft det gentagne gange i USA's historie. Svindlerne i USA, svindlerne i verden har domineret samfundet det meste af tiden. Så folk tror, at der er en eller anden slags magi derude, som gør det muligt for svindlerne at vinde.

Problemet er, at folk er dumme, for de gad ikke anstrenge sig for at finde ud af, hvad løsningen er. Hvis vi virkeligt sætter Glass-Steagall i kraft, *fuldt operationel*, så kan vi løse dette problem, med det samme.

Hvorfor musik?

SP: Hr. LaRouche, god eftermiddag: D. Hvordan får vi bolden til at rulle mht. det 25. Forfatningstillæg? Hvad kan vi gøre?

LaRouche: OK. Det forsøger jeg at gøre netop nu! Jeg gør det hele tiden. Undertiden har vi lidt succes, og undertiden ikke, men det var altid min plan. Jeg tor ikke, vi har lavet mange fejl i denne sag., men ulykkeligvis har

mange af disse regeringsinstitutioner ikke accepteret denne visdom.

SP: Hvad skal der ske for at få ham fjernet fra embedet? Hvad skal der ske, fra befolkningens side?

LaRouche: ... vanskeligt. Jeg mener, kendskabet til, hvordan man organiserer folk, dette kendskab har jeg; det er mit speciale. Jeg ved præcis, hvordan man organiserer den slags ting. Jeg har tilbragt det meste af mit med at gøre det. Det virker! Men vi må lukke Wall Street ned, og så vil det begynde at virke. Bare se at få Wall Street ud af Manhattan, og så vil man måske få nogle succeser.

Speed: OK. Det ser ud til at være alle spørgsmålene for i dag, så jeg vil blot bringe et spørgsmål frem, fordi det blev stillet til mig under musikmøderne. En person, der var her for første gang, lænede sig over mod mig ca. 20 min. inde i mødet og spurgte: »Præcis hvad drejer dette møde sig om?« Og ønskede dernæst at vide, »Hvad har musik at gøre med at standse atomkrig, eller med politik, eller *hvad?* Hvorfor gør I dette?«

LaRouche: OK![ler] Det kan lade sig gøre. Nej, pointen er, at det, vi gør, er, at vi skaber kræfter i samfundet, der bestemmes af menneskeheden skabende evner, og disses magt. Det, man altid forsøger at gøre, er, at man forsøger at skabe noget, der er nødvendigt, eller som man mener, er nødvendigt, og man beslutter, at man må træde uden for almindelig praksis for at løse det problem, man netop har konfronteret.

Det praktiske menneske er dumt

Det er grundlaget for hele det her. Menneskeheden må blive visere, og det må være en udviklingsproces. Alt, hvad jeg gør, bygger på denne idé om udviklingsproces; Det har jeg brugt det meste af mit liv på. Og jeg har fundet, at de fleste af de fejltagelser, der opstår, sædvanligvis er forårsaget af uvidenhed. Og uvidenhed er ofte forårsaget af, at man nægter at undersøge muligheder, der i realiteten er skabende i deres effekt.

Det, der ofte sker, er, at det såkaldte praktiske menneske ofte er kilden til sin egen selvødelæggelse. Det siger, »Jeg er praktisk. Jeg er praktisk.« Inden for matematik og videnskab generelt er dette tragisk. Folk, de er praktiske, er iboende tragiske, fordi de begrænser sig selv til det, de tror, er praktisk, hvorimod fremskridt altid er baseret på at gå ud over at være praktisk ved at gøre opdagelser af principper, eller ved at opdage principper, der allerede eksisterede, men som man ikke havde forstået.

Fremskridt vil sige forøgelsen af de skabende kræfter i det individuelle intellekt, og i samfundet. Praktiske mennesker har derfor tendens til at være dumme mennesker, ikke, fordi de er iboende dumme, men de nægter at undersøge højere niveauer af udfordringer for succes, for menneskeheden: *Succes for menneskeheden*. Hvilken betyder en anden. Det er ikke noget, man ejer, det er ikke noget, der er lukket inde i én selv. Det er noget, som, hvis man tilpasser sig til det, og forstår det, så gør det

menneskeheden mere magtfuld inden for dets eget domæne.

Speed: OK, jeg tror, vi holder for i dag. Vil alle sammen med mig takke Lyn for et strålende Spørgsmål & Svar-møde. [applaus] OK, Lyn, vi ses i næste uge!

LaRouche: Det håber jeg! Hvis jeg stadig lever! [latter]